



Republica Moldova

PARLAMENTUL

LEGE Nr. LP123/2010
din 18.06.2010

cu privire la serviciile sociale

Publicat : 03.09.2010 în MONITORUL OFICIAL Nr. 155-158 art. 541 Data intrării în vigoare

MODIFICAT

[LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19](#)

Parlamentul adoptă prezenta lege organică.

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1. Noțiuni de bază

În sensul prezentei legi, se definesc următoarele noțiuni:

servicii sociale - ansamblu de măsuri și activități realizate pentru a satisface necesitățile sociale ale persoanei/familiei în vederea depășirii unor situații de dificultate, de prevenire a marginalizării și excluziunii sociale;

pachet minim de servicii sociale - un set de servicii sociale specializate stabilit de către Guvern;

evaluare inițială - prima investigație realizată de asistentul social din comunitate la locul de trai sau la locul de aflare a beneficiarului, cu scopul de identificare a necesităților individuale ale persoanei/familiei și de stabilire a dreptului lor de a beneficia de servicii sociale;

evaluare complexă - investigație și analiză în detaliu a cazului, realizate la locul de trai sau la locul de aflare a beneficiarului, prin interacțiunea cu rețeaua socială a beneficiarului și cu antrenarea nemijlocită a specialiștilor din cadrul instituțiilor corespunzătoare, avînd ca scop identificarea necesităților persoanei/ familiei, a resurselor disponibile în familie și comunitate, recomandarea serviciilor sociale și elaborarea planului individualizat de asistență socială;

plan individualizat de asistență socială - plan elaborat în scris în baza planului-model aprobat de Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, care cuprinde, în principal, activitățile identificate în vederea satisfacerii necesităților beneficiarului, tipul de servicii sociale, durata de acordare a lor, personalul responsabil. Planul individualizat de asistență socială se elaborează și se implementează cu participarea activă a beneficiarului și a familiei sale ori a reprezentantului legal al acestuia;

unitate de asistență socială - subdiviziune organizațională care activează la nivel de comunitate, cu finanțare asigurată de către autoritățile administrației publice locale de nivelul al doilea, în scop de prestare a serviciilor sociale cât mai aproape de beneficiari;

structură teritorială de asistență socială - structură administrativă internă înființată în temeiul principiului de autonomie organizațională de către autoritățile administrației publice locale de nivelul al doilea, în scop de implementare a politicilor de asistență socială.

Articolul 2. Obiectul legii

Prezenta lege stabilește cadrul general de creare și funcționare a sistemului integrat de servicii sociale, cu determinarea sarcinilor și responsabilităților autorităților administrației publice centrale și locale, ale altor persoane juridice și fizice abilitate cu asigurarea și prestarea serviciilor sociale, precum și protecția drepturilor beneficiarilor de servicii sociale.

Articolul 3. Principiile care stau la baza prestării serviciilor sociale

Prestarea serviciilor sociale se bazează pe următoarele principii:

a) principiul de asistență socială orientată, care prevede direcționarea prioritară a serviciilor sociale către persoanele/famiiliile defavorizate, identificate pe baza evaluării necesităților individuale;

b) principiul de centrare pe beneficiar, care prevede adaptarea serviciilor sociale la necesitățile (în proces de schimbare continuă) beneficiarilor pe baza evaluării sistematice a impactului serviciilor asupra situației beneficiarului;

c) principiul de accesibilitate, care prevede asigurarea accesului persoanelor/famiiliilor defavorizate la toate tipurile de servicii (prin informarea populației despre serviciile sociale existente, dezvoltarea serviciilor sociale noi și amplasarea lor în vecinătatea beneficiarilor), precum și adaptarea lor la necesitățile beneficiarilor;

d) principiul de oportunități egale, care prevede asigurarea dreptului la servicii sociale tuturor persoanelor/famiiliilor defavorizate în condiții de tratament egal și fără discriminare;

e) principiul de celeritate, care prevede promptitudine în luarea deciziilor cu privire la prestarea serviciilor sociale.

Articolul 4. Dreptul la servicii sociale

Dreptul la servicii sociale este stabilit în mod individual, în baza evaluării necesităților persoanei/familiiei de aceste servicii.

Articolul 5. Aplicarea legii

Prezenta lege se aplică:

a) cetățenilor Republicii Moldova, precum și străinilor specificați la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 274 din 27 decembrie 2011 privind integrarea străinilor în Republica Moldova;

b) persoanelor fizice și juridice (indiferent de tipul de proprietate și de forma juridică de organizare) autohtone și străine cu domiciliul/sediul în Republica Moldova.

Capitolul II

TIPURI DE SERVICII SOCIALE

Articolul 6. Clasificarea serviciilor sociale

(1) Serviciile sociale se clasifică în următoarele tipuri:

- a) servicii sociale primare;
- b) servicii sociale specializate;
- c) servicii sociale cu specializare înaltă.

(2) Serviciile sociale primare sînt serviciile care se acordă la nivel de comunitate tuturor beneficiarilor și au drept scop prevenirea sau limitarea unor situații de dificultate care pot cauza marginalizarea sau excludiunea socială.

(3) Serviciile sociale specializate sînt serviciile care implică antrenarea specialiștilor și au drept scop menținerea, reabilitarea și dezvoltarea capacităților individuale pentru depășirea unei situații de dificultate în care se află beneficiarul sau familia acestuia.

(4) Serviciile sociale cu specializare înaltă sînt serviciile prestate într-o instituție rezidențială sau într-o instituție specializată de plasament temporar, care impun un șir de intervenții complexe ce pot include orice combinație de servicii sociale specializate, acordate beneficiarilor cu dependență sporită și care necesită supraveghere continuă (24/24 ore).

Capitolul III

ORGANELE ABILITATE CU PRESTAREA

SERVICIILOR SOCIALE

Articolul 7. Prestatori de servicii sociale

(1) Prestatori de servicii sociale pot fi persoane fizice sau persoane juridice publice ori private.

(2) Prestatori publici de servicii sociale sînt:

a) instituțiile de asistență socială create și gestionate de autoritățile administrației publice centrale;

b) autoritățile administrației publice locale de nivelul al doilea;

c) autoritățile administrației publice locale de nivelul întâi.

(3) Prestatori privați de servicii sociale sînt:

a) asociațiile obștești, fundațiile, instituțiile private fără scop lucrativ, înregistrate în conformitate cu legislația - toate cu domeniul de activitate în sfera socială;

b) persoanele juridice și persoanele fizice - întreprinderi cu scop lucrativ, înregistrate în conformitate cu legislația.

c) întreprinderile sociale, inclusiv întreprinderile sociale de inserție.

(4) Prestatorii de servicii sociale pot organiza și oferi servicii sociale dacă sînt acreditați în condițiile legii.

(5) Condițiile de acreditare a prestatorilor de servicii sociale sînt reglementate prin lege specială.

Articolul 8. Atribuțiile autorităților administrației publice centrale

(1) Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale reprezintă autoritatea centrală de specialitate pentru realizarea politicilor de asistență socială și exercită atribuții principale în procesul de asigurare a serviciilor sociale la nivel național. Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, în scop de asigurare a serviciilor sociale:

a) elaborează și promovează politicile în domeniul de asistență socială, inclusiv al serviciilor sociale, precum și în domeniul promovării drepturilor persoanelor defavorizate;

b) elaborează acte normative privind organizarea, funcționarea și dezvoltarea sistemului integrat de servicii sociale;

c) reglementează și organizează sistemul de inspecție a serviciilor sociale, exercită inspecția calității serviciilor sociale prestate, precum și a respectării actelor normative în domeniu de către prestatorii de servicii sociale, indiferent de tipul de proprietate și de forma juridică de organizare;

d) consultă patronatele, sindicatele și societatea civilă și coordonează cu acestea, la nivel național, proiectele de acte normative de caracter economico-social;

e) consultă și susține autoritățile administrației publice locale privind planificarea, organizarea și prestarea serviciilor sociale;

f) organizează și gestionează instituții de asistență socială prestatoare de servicii cu specializare înaltă în cazul în care astfel de instituții nu pot fi organizate și gestionate de autoritățile administrației publice locale.

(2) Exercițarea atribuțiilor de către alte autorități ale administrației publice centrale, care au în subordinea și gestiunea lor instituții care prestează și servicii sociale, nu trebuie să contravină prevederilor prezentei legi, precum și actelor normative ce reglementează prestarea serviciilor sociale. În acest sens, alte autorități ale administrației publice centrale:

a) vor întreprinde măsuri în vederea dezinstituționalizării și reintegrării beneficiarilor în familie și comunitate;

b) vor asigura accesul autorităților competente în instituțiile pe care le gestionează pentru a inspecta calitatea serviciilor sociale prestate;

c) vor oferi informații Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale privind serviciile sociale prestate în instituțiile din subordine;

d) vor colabora și vor coordona orice acțiuni de prestare a serviciilor sociale.

Articolul 9. Atribuțiile autorităților administrației publice locale

de nivelul al doilea

(1) Autoritățile administrației publice locale de nivelul al doilea asigură dezvoltarea și

gestionarea serviciilor sociale în conformitate cu competențele stabilite prin lege, în funcție de necesitățile identificate ale populației din teritoriul administrat, fie autonom, fie în comun cu alte autorități ale administrației publice locale, precum și în colaborare cu agenții economici, patronatele, sindicatele din teritoriu și cu asociațiile obștești din țară și din străinătate.

(2) Funcțiile de prestare a serviciilor sociale în unitățile administrativ-teritoriale de nivelul al doilea se pun pe seama structurilor teritoriale de asistență socială, acestea având responsabilitatea directă privind diversificarea și prestarea serviciilor sociale orientate prioritar la menținerea beneficiarului în familia și comunitatea de unde provine.

(3) În exercitarea funcțiilor lor, structurile teritoriale de asistență socială beneficiază necondiționat, după caz, de susținerea poliției, instituțiilor publice din domeniul educației, sănătății și din alte domenii.

(4) În scop de prestare a serviciilor sociale, autoritățile administrației publice locale de nivelul al doilea, în teritoriul administrat, exercită următoarele atribuții:

a) informează populația și acordă consultații cu privire la serviciile sociale și la drepturile persoanei la aceste servicii;

b) analizează necesitățile comunității cu privire la serviciile sociale;

c) planifică tipurile de servicii sociale și identifică mijloacele financiare pentru prestarea acestora în funcție de necesitățile stabilite, inclusiv pentru procurarea serviciilor sociale de care nu dispun sau pe care nu este rezonabil economic să le presteze individual;

d) înființează, reorganizează sau lichidează, în modul stabilit, instituții ce prestează servicii sociale și asigură funcționarea acestora;

e) remită cererile/reclamațiile către organul abilitat cu prestarea serviciilor sociale respective în cazul în care obiectul cererilor/reclamațiilor depășește limitele competenței sale;

f) informează, neîntârziat, autoritățile competente despre cazurile de încălcare a legislației în domeniul prestării serviciilor sociale, precum și despre cazurile de necorespondere cerințelor prescrise;

g) evaluează cazul și stabilesc necesitățile persoanei/familiei privind serviciile sociale și, în funcție de necesitățile acestora, asigură prestarea serviciilor sociale corespunzătoare;

h) monitorizează procesul de prestare a serviciilor sociale și organizează evaluarea calității acestor servicii acordate de prestatorii de servicii, indiferent de tipul de proprietate și de forma juridică de organizare, în teritoriul administrat;

i) prezintă Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale informațiile acumulate în urma monitorizării și evaluării locale a serviciilor sociale acordate, în forma și perioadele stabilite.

Articolul 10. Atribuțiile autorităților administrației publice locale

de nivelul întâi

(1) Autoritățile administrației publice locale de nivelul întâi contribuie la dezvoltarea și prestarea serviciilor sociale în teritoriul administrat și aprobă, în conformitate cu legislația, resursele financiare necesare.

(2) Activitatea nemijlocită de prestare a serviciilor sociale este realizată de unitatea de asistență socială prin intermediul asistenților sociali și al lucrătorilor sociali, selectați și angajați în conformitate cu legislația, în conlucrare și colaborare cu alte servicii existente la nivel de comunitate.

(3) Autoritățile administrației publice locale de nivelul întâi, în vederea prestării serviciilor sociale în teritoriul administrat, exercită următoarele atribuții:

a) informează populația și acordă consultații cu privire la serviciile sociale și la drepturile persoanei la aceste servicii;

b) analizează necesitățile comunității cu privire la serviciile sociale;

c) participă la selectarea și angajarea asistenților sociali și a lucrătorilor sociali;

d) facilitează și susțin activitatea asistenților sociali și a lucrătorilor sociali în teritoriul administrat;

e) planifică tipurile de servicii sociale conform necesităților populației din teritoriul administrat și resursele necesare pentru prestarea acestora;

f) susțin asociațiile obștești de utilitate publică ce activează în teritoriul administrat în sfera serviciilor sociale;

g) oferă structurii teritoriale de asistență socială informația colectată în urma monitorizării și evaluării serviciilor sociale acordate, în forma și în perioadele stabilite.

Articolul 11. Asociațiile obștești care activează în sfera serviciilor sociale

(1) În scop de protecție a beneficiarilor de servicii sociale, asociația obștească ce activează în sfera serviciilor sociale, în conformitate cu statutul său și cu legislația, are dreptul:

a) să presteze servicii sociale și să participe la realizarea programelor de stat și a proiectelor în domeniul serviciilor sociale, în condițiile legii;

b) să sesizeze, în temeiul cererilor primite de la beneficiari sau din oficiu, organele abilitate cu prestarea serviciilor sociale, organele de drept și organele de control al serviciilor sociale despre cazurile de încălcare a drepturilor beneficiarilor;

c) să primească de la organele abilitate cu prestarea serviciilor sociale informații referitor la propunerile și sesizările înaintate;

d) să efectueze investigații pentru identificarea necesităților și lacunelor în prestarea serviciilor sociale, precum și în ce privește respectarea drepturilor persoanei la servicii sociale;

e) să înainteze autorităților publice centrale și locale propuneri de modificare a legislației și a politicilor de stat cu privire la asistența socială și la serviciile sociale;

f) să informeze populația, prin intermediul mass-mediei, despre politicile de stat în domeniul prestării serviciilor sociale, despre încălcarea drepturilor și intereselor legitime ale beneficiarilor de servicii sociale, precum și despre rezultatele consultării opiniei publice;

g) să intenteze acțiuni în instanțele judecătorești privind protecția drepturilor beneficiarilor de servicii sociale.

(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) le au fundațiile, instituțiile private fără scop lucrativ, alte forme organizaționale ale societății civile constituite în conformitate cu legislația, precum și persoanele juridice și persoanele fizice – întreprinderi cu scop lucrativ, întreprinderile sociale, inclusiv întreprinderile sociale de inserție, în condițiile legii.

Capitolul IV

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE BENEFICIARILOR

DE SERVICII SOCIALE

Articolul 12. Drepturile beneficiarilor de servicii sociale

Drepturile beneficiarilor la servicii sociale sînt asigurate prin:

a) respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, cu excluderea oricăror forme de discriminare;

b) protecția împotriva oricăror forme de violență, vătămare ori abuz fizic sau mintal, neglijare, rele tratamente sau exploatare, precum și prin informarea asupra oricăror situații de risc și a altor drepturi sociale;

c) comunicarea, în termeni accesibili, a informațiilor privind drepturile fundamentale și măsurile legale de protecție socială, precum și a celor privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru a le obține;

d) încurajarea participării beneficiarului la procesul de luare a deciziilor referitoare la acordarea serviciilor sociale;

e) exprimarea opiniei proprii privind serviciile sociale oferite;

f) respectarea confidențialității informațiilor furnizate;

g) protecția bunurilor beneficiarului atunci cînd acesta nu are capacitatea deplină de exercițiu, fiind îngrijit în familie sau în instituție;

h) respectarea demnității și intimității personale ale beneficiarului.

Articolul 13. Obligațiile beneficiarilor de servicii sociale

Beneficiarii de servicii sociale sînt obligați:

a) să furnizeze informații corecte și relevante cu privire la identitatea, situația familială, socială, economică și la starea sănătății lor, fiind responsabili pentru veridicitatea acestor informații;

b) să participe la procesul de luare a deciziilor referitoare la acordarea serviciilor sociale;

c) să contribuie, în conformitate cu legislația, la prestarea serviciilor sociale;

d) să comunice orice modificare a situației lor.

Capitolul V

PROCEDURA DE ACORDARE A SERVICIILOR SOCIALE

Articolul 14. Identificarea beneficiarilor de servicii sociale

(1) În vederea solicitării serviciilor sociale, oricare persoană care se consideră într-o stare de risc social sau oricare persoană/familie defavorizată, neglijată sau abuzată, adresează inițial o cerere în scris sau verbal unității de asistență socială din raza domiciliului său. Solicitarea de servicii sociale poate fi adresată și direct unui alt prestator de servicii sociale, prevăzut la art. 7, de la locul de trai al solicitantului.

(2) Acționînd în interesele persoanei/familiei sau ale siguranței sociale a comunității, cererea privind acordarea serviciilor sociale persoanei/familiei, prevăzută la alin. (1), poate fi depusă de membrii comunității sau de alte persoane interesate, care vor indica motivul din care persoana sau reprezentantul legal al acesteia nu poate depune cererea de sine stătător.

(3) Lucrătorii instituțiilor instructiv-educative, medico-sanitare publice, ai celor de prestare a serviciilor sociale, poliției și ai altor organe competente, care dispun de informații privind necesitatea acordării serviciilor sociale unei persoane/familii, sînt obligați să informeze neîntîrziat, în decurs de 24 de ore, unitatea de asistență socială de la locul de trai al persoanei/familiei. În asemenea condiții, astfel de cazuri vor fi examinate fără cererea persoanei sau a reprezentantului legal.

Articolul 15. Examinarea cererii

În temeiul cererii prevăzute la art. 14, unitatea de asistență socială:

a) oferă informații sau consultanță momentan sau cel mult în 3 zile, în cazul imposibilității de acordare imediată a acestora;

b) asigură evaluarea inițială a necesităților persoanei/familiei în scop de prestare a serviciilor sociale;

c) procedează imediat, în situații de urgență, la prestarea serviciilor sociale, cu implicarea nemijlocită a autorităților competente.

Articolul 16. Evaluarea inițială

(1) Evaluarea inițială se desfășoară în termen de cel mult 10 zile de la data de înregistrare a cererii, decizia urmînd a fi comunicată imediat atît persoanei care a depus cererea, cît și persoanei în interesul căreia a fost scrisă cererea.

(2) Unitatea de asistență socială, în urma evaluării inițiale, are dreptul:

a) să respingă cererea, motivînd decizia prin care persoanei i s-a refuzat acordarea serviciilor sociale;

b) să ofere intervenție de o singură dată;

c) să efectueze evaluarea complexă;

d) să refere cazul după competență, în situații de urgență, pentru prestarea serviciilor sociale sau cînd cazul nu poate fi soluționat la nivel de comunitate.

(3) În caz de acceptare a cererii, structura teritorială de asistență socială, prin intermediul unității de asistență socială, asigură prestarea serviciilor sociale necesare pentru a satisface necesitățile identificate ale beneficiarului. În scop de respectare a dreptului beneficiarului în mediul familial, structura teritorială de asistență socială asigură soluții pentru prevenirea separării membrilor familiei, iar în situația în care acest lucru nu este posibil, identifică soluții care să permită reunirea membrilor familiei cât mai des posibil și în locuri accesibile pentru fiecare.

Articolul 17. Evaluarea complex

(1) În cazul în care rezultatele evaluării inițiale sau ale intervenției de o singură dată sînt insuficiente pentru satisfacerea necesităților persoanei, unitatea de asistență socială efectuează evaluarea complexă, coordonînd toate acțiunile cu structura teritorială de asistență socială.

(2) Evaluarea complexă se realizează prin antrenarea nemijlocită a specialiștilor în domeniu și/sau din domeniile conexe, cu participarea obligatorie a beneficiarului și a celor care au efectuat evaluarea inițială, și se finalizează în termen de cel mult 10 zile de la data preluării cazului pentru efectuarea evaluării complexe.

(3) În urma evaluării complexe, structura teritorială de asistență socială elaborează planul individualizat de asistență a beneficiarului, care prevede, după caz, următoarele recomandări:

a) acordarea serviciilor sociale primare în cadrul comunității în care beneficiarul domiciliază;

b) acordarea serviciilor sociale specializate, stabilite conform planului individualizat de asistență, fie în familia biologică a beneficiarului, fie într-o familie substitutivă, fie în cadrul unor centre de zi sau de plasament temporar, prioritar la locul de trai de unde provine, iar complementar în unitatea administrativ-teritorială apropiată de același nivel sau de nivelul al doilea;

c) referire la servicii sociale cu specializare înaltă.

Articolul 18. Garanții cu privire la acordarea serviciilor sociale

cu specializare înaltă

(1) Structura teritorială de asistență socială referă cazul spre serviciile sociale cu specializare înaltă numai dacă sînt motive întemeiate de a considera că opțiunile prevăzute la art. 17 alin. (3) lit. a) și b) nu pot satisface necesitățile identificate ale beneficiarului, iar neacordarea serviciilor sociale cu specializare înaltă constituie un risc pentru viața beneficiarului.

(2) Serviciile sociale cu specializare înaltă se acordă beneficiarului numai dacă acesta a fost referit, în urma unei evaluări complexe, de către structura teritorială de asistență socială de la locul de trai al beneficiarului.

(3) Prestatorul de servicii sociale cu specializare înaltă, indiferent de forma juridică de organizare și subordonare, nu acceptă prestarea serviciilor sociale cu specializare înaltă nici unui beneficiar fără:

a) evaluarea complexă și fără planul individualizat de asistență;

b) decizia motivată de referire a cazului în vederea prestării serviciilor sociale cu specializare înaltă.

(4) Condițiile materiale precare ale persoanei/familiei nu constituie temei exclusiv pentru ca

aceasta să fie referită pentru a beneficia de servicii sociale cu specializare înaltă.

(5) În situații de urgență, doar în cazuri de pericol iminent pentru viața și sănătatea persoanei, serviciile sociale cu specializare înaltă pot fi acordate, prin derogarea de la prevederile alin. (3), pe un termen de cel mult 30 de zile, perioadă de timp în care se efectuează evaluarea complexă și se întocmește planul individualizat de asistență, cu implicarea directă a reprezentanților structurii teritoriale de asistență socială de la locul de trai al beneficiarului.

Articolul 19. Revizuirea periodică a planului individualizat de asistență

(1) Pentru a determina eficiența serviciilor sociale acordate și necesitatea continuării intervenției sau sistării asistenței, situația beneficiarului este reevaluată periodic de către prestatorul de servicii sociale.

(2) Revizuirea planului individualizat de asistență se efectuează în mod obligatoriu:

- a) după prima lună de acordare a serviciilor sociale;
- b) la trei luni de acordare a serviciilor sociale;
- c) după necesitate, dar nu mai rar decât o dată la șase luni.

(3) În baza rezultatelor revizuirii, prestatorul de servicii sociale completează sau modifică planul individualizat de asistență ori sistează prestarea serviciilor sociale.

Articolul 20. Evidența serviciilor sociale prestate

(1) Evidența oricăror servicii sociale prestate se ține într-un registru de către prestatorul de servicii care le acordă, în care se înscrie numele și prenumele beneficiarului, datele personale, adresa de la domiciliu, problema în legătură cu care a solicitat servicii sociale, durata așteptării, rezultatul prestării serviciilor.

(2) Înregistrarea, păstrarea și utilizarea datelor cu caracter personal ale beneficiarilor de servicii sociale se efectuează în conformitate cu prevederile Legii nr. 17-XVI din 15 februarie 2007 cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

Capitolul VI

INSPECȚIA SERVICIILOR SOCIALE

Articolul 21. Prevederi generale privind inspecția serviciilor sociale

(1) Inspecția serviciilor sociale se realizează de către Agenția Națională pentru Acreditare în Domeniul Sănătății și Asistenței Sociale din subordinea Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

[Art.21 al.(1) modificat prin LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19]

(2) Agenția Națională pentru Acreditare în Domeniul Sănătății și Asistenței Sociale își extinde acțiunea asupra tuturor prestatorilor de servicii sociale, indiferent de tipul de proprietate și de forma juridică de organizare. Inspecția serviciilor sociale se efectuează periodic în conformitate cu legislația în vigoare. La efectuarea inspecției sînt antrenați reprezentanți ai societății civile, inclusiv beneficiari ai serviciilor sociale.

[Art.21 al.(2) modificat prin LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19]

(3) Rapoartele cu privire la rezultatele activității Agenției Naționale pentru Acreditare în Domeniul Sănătății și Asistenței Sociale se fac publice în periodice, în buletinul informațional și în pagina web a Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

[Art.21 al.(3) modificat prin LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19]

Articolul 22. Obiectivele Agenției Naționale pentru Acreditare

în Domeniul Sănătății și Asistenței Sociale

[Art.22 denumirea în redacția LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19]

Agenția Națională pentru Acreditare în Domeniul Sănătății și Asistenței Sociale are următoarele obiective:

[Art.22 alineat în redacția LP280 din 29.11.18, MO6-12/11.01.19 art.52; în vigoare 01.01.19]

- a) aplicarea prevederilor legale referitoare la serviciile sociale;
- b) respectarea standardelor de calitate a serviciilor sociale;
- c) îmbunătățirea calității și sporirea eficienței serviciilor sociale;
- d) îndrumarea și susținerea metodologică a activității prestatorilor de servicii sociale;
- e) asigurarea respectării drepturilor sociale ale beneficiarilor.

Capitolul VII

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA

SERVICIILOR SOCIALE

Articolul 23. Monitorizarea și evaluarea serviciilor sociale

(1) Monitorizarea serviciilor sociale constituie un proces de colectare continuă și sistematizată a informației în baza unor indicatori specifici, prin care se analizează dinamica progreselor privind realizarea activităților și atingerea obiectivelor serviciilor sociale.

(2) Evaluarea serviciilor sociale constituie un proces de analiză a datelor monitorizării și a altor informații pentru a aprecia oportunitatea obiectivelor serviciilor sociale, realizarea serviciilor sociale, eficiența, impactul și durabilitatea acestora.

Articolul 24. Rolul Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției

Sociale în monitorizarea și evaluarea sistemului

integrat de servicii sociale

Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale este responsabil de organizarea monitorizării și evaluării sistemului integrat de servicii sociale prin elaborarea și aplicarea metodologiei în

domeniu, precum și prin analiza impactului serviciilor sociale asupra persoanelor/famiiliilor defavorizate.

Articolul 25. Rolul autorităților administrației publice locale în procesul de monitorizare și evaluare a serviciilor sociale

(1) Unitatea de asistență socială colectează informația primară privind serviciile sociale prestate în comunitate și o prezintă structurii teritoriale de asistență socială.

(2) Structura teritorială de asistență socială prezintă Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale rapoarte cu informația solicitată conform metodologiei de monitorizare și evaluare a impactului politicilor în domeniul serviciilor sociale, inclusiv privind serviciile prestate de sectorul privat.

(3) Prestatorii privați de servicii sociale sînt responsabili de prezentarea rapoartelor la unitățile de asistență socială și, respectiv, la structurile teritoriale de asistență socială conform cerințelor de monitorizare și evaluare a serviciilor sociale.

Capitolul VIII

FINANȚAREA SERVICIILOR SOCIALE

Articolul 26. Prevederi generale privind finanțarea serviciilor sociale

(1) Serviciile sociale sînt finanțate din:

- a) bugetul de stat - pentru atribuțiile specificate la art. 8;
- b) bugetele unităților administrativ-teritoriale - pentru atribuțiile specificate la art. 9 și 10;
- c) sursele proprii ale prestatorilor de servicii sociale - pentru activitățile specificate la art. 11;
- d) alte surse conform legislației.

(1¹) Serviciile sociale din pachetul minim de servicii sociale se finanțează în limita mijloacelor Fondului de susținere a populației, în modul stabilit de către Guvern.

(2) Modul de finanțare a serviciilor sociale se stabilește conform cadrului legislativ care reglementează relațiile interbugetare.

(3) Finanțarea serviciilor sociale din sursele prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) se face în baza principiilor concurenței și calității.

(4) Autoritățile administrației publice centrale și locale pot procura și contracta servicii sociale în condițiile legii.

Articolul 27. Finanțarea în parteneriat

Finanțarea serviciilor sociale poate fi realizată în parteneriat de la bugetul de stat, de la bugetul unităților administrativ-teritoriale de nivelul întâi și al doilea, conform atribuțiilor prevăzute în capitolul III.

Articolul 28. Alte surse de finanțare

(1) La finanțarea serviciilor sociale sînt utilizate veniturile proprii ale prestatorilor de servicii sociale, donații, sponsorizări sau alte contribuții ale persoanelor fizice sau juridice din țară și din străinătate, precum și alte surse, conform legislației.

(2) În funcție de venituri, beneficiarul poate să contribuie la finanțarea prestării serviciilor sociale, conform legislației.

(3) Prestatorii de servicii sociale au dreptul să desfășoare activități economice pentru autofinanțarea serviciilor sociale prestate.

Capitolul IX

EXAMINAREA LITIGIILOR PRIVIND SERVICIILE SOCIALE.

RĂSPUNDEREA PENTRU NERESPECTAREA LEGISLAȚIEI

Articolul 29. Soluționarea litigiilor

(1) Litigiile în domeniul prestării serviciilor sociale care nu pot fi soluționate în condițiile unei concilieri amiabile între părțile interesate sînt referite spre soluționare instanțelor de judecată, conform legislației.

(2) Actele administrative prin care sînt lezate drepturile sau interesele legitime ale persoanei fizice sau juridice implicate în raporturi din domeniul prestării serviciilor sociale pot fi atacate în instanța de contencios administrativ.

(3) Cererile adresate în contenciosul administrativ pentru soluționarea litigiilor în legătură cu dreptul la serviciile sociale sau cu prestarea acestor servicii sînt scutite de taxa de stat.

Articolul 30. Răspunderea pentru nerespectarea legislației

Nerespectarea prevederilor prezentei legi atrage răspundere conform legislației.

Capitolul X

DISPOZIȚII FINALE ȘI TRANZITORII

Articolul 31

(1) Prezenta lege intră în vigoare la expirarea a 6 luni de la data publicării.

(2) Pînă la obținerea acreditării de către prestatorii de servicii sociale, prevăzută la art. 7 alin. (4), activitatea prestatorilor care acordă servicii sociale la data intrării în vigoare a prezentei legi se desfășoară conform legislației.

(3) Guvernul, în termen de 12 luni de la data publicării prezentei legi, va aduce actele sale normative în concordanță cu prevederile ei și va prezenta propuneri privind aducerea legislației în concordanță cu prezenta lege.

Nr. 123. Chişinău, 18 iunie 2010.